

VELIKI LJUDI MALIH SREDINA Svestrana Ivana Sambolić, iz zaseoka Sambolići u belečkome kraju, podno Ivanščice, jedna je od ljudi koji svojom aktivnošću obogaćuju život svoje sredine

Od Sambolića podno Ivanščice do južnoameričkih Anda

AKADEMSKA GRAĐANKA NE LIBI SE NIKAKVOG POSLA, A NIJE JOJ STRAN NI ONAJ NA GRUNTU. VOLI I KUHATI I JAHATI

Željko Slunjski
BELEC

Skromnost i samozatajnost jamačno su ljudske vrline, ali katkad neprofitabilne, jer u medijskoj sjeni nepravdno ostaju ljudi koji svojom aktivnošću osjetno obogaćuju društveni život svojih malih životnih sredina. Nerijetko svojim djelima prisutni su na i državnim razinama, o kojima znaju samo ljudi struke. Takvoj skupini pripada i Ivana Sambolić, iz zaseoka Sambolići u belečkome kraju, podno Ivanščice.

Uz breg Vrlci možda i najviše naselje na području Grada Zlatara. Iz tih Sambolića, koje ugrožava klizište, a za jakih kiša oborinske vode što se slijevaju s najviše zagorske planine, svakodnevno u Zagreb putuje viša konzervatorica - restauratorica zaposlena u Hrvatskome restauratorskom zavodu na Zmajevcu. Trenutno radi na umjetninama iz Nadbiskupskoga dvora, zbirke Dijecezanskog muzeja, i slici iz crkve sv. Ivana Krstitelja na Novoj Vesi, stradalim u razornom potresu.

Zaštitnica kulturne baštine

Od 18. do 20. ožujka u organizaciji Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu je održana Međunarodna konferencija "Solidarnost u kulturi: Zaštita kulturne baštine u kriznim uvjetima", čija je svrha bila naglasiti i potrebu osmišljavanja integriranoga, uključivoga i pomno promišljenoga pristupa zaštiti kulturne baštine, tematizirati različite oblike unutarsektorske i međusektorske suradnje te promicati suradnju i solidarnost među ustanovama u kulturi u tome kontekstu. Službeni je jezik bio engleski, a među 130 stručnjaka iz područja zaštite materijalne kulturne baštine kao i stručnjaka iz područja sigurnosne politike i upravljanja civilnom zaštitom iz 21 zemlje te 500 sudionika iz cijeloga svijeta, bila je i Ivana Sambolić. - Moja je tema bila tradicionalni obrti i zanati u konzerviranju i restauriranju baštine - kaže Ivana čija su uža specijalnost slike na različitim nositeljima. Zanimljiv je njezin život i put do željene profesije. Do Osnovne škole u Belcu svakodnevno je pješićila tri kilometra i isto toliko na povratku kući. - Ako bi bilo lijepo vrijeme u školu smo išli poprečki, kroz trnace, a za lošega vremena naokolo. Primjerice, zimi je kod nas znao biti snijeg čak i do koljena, a u samome Belcu nije ga bilo. Inače, u Sambolićima živi tridesetak ljudi, poznatih po svojoj veselosti - pripovijeda Ivana, druga od šestoro djece svojih roditelja, nerijetko se fluidno glasno smijući. O svojoj budućoj profesiji počela je razmišljati kao zlatarska gimnazijalka, kojoj je bio blizak i moguć studij kemije ili geografije, jer to su joj bili omiljeni predmeti. Odlučujuća je bila obnova belečke crkve sv. Marije Snježne.

Profesionalni putokaz -

obnova belečke crkve

- Gledala sam kako se obnavlja naša predivna crkva u Belcu i to me impresioniralo. Upoznala sam se s restauratorima u četvrtom razredu srednje škole i uz njih sam počela volontirati. Pomagala sam im u pomoćnim poslovima. To mi se svidjelo i nakon što sam 2001. maturirala odlučila sam se za studij na Akademiji likovnih umjetnosti, smjer konzerviranja i restauriranja umjetnina. Prijamni ispit bio je zahtjevan i mnogo nas je pristupilo. Moja mapa imala je broj 177. Ispiti su trajali dva tjedna i bili su selekcijski. U uži krug nas je ušlo dvadesetak, i svaki daljnji ispit je bila nova selekcija, da bih naposljetku bila prva na listi - kaže Ivana koja je tijekom studija stanovala u studentskom domu Cvjetno naselje, u kojemu je stekla mnoga prijateljstva koja i danas njeguje, čak i prekooceanska. Sam studij bio je naporan. Nastava je bila cjelodnevna, do osam navečer, čak i subotom. A malo ih je bilo, samo četvero na godini. Kao studentica vikendom je dolazila kući i kao studentica u belečkojbaroknoj crkvi čistila je zidne slike, pripremala pijesak, vapnenu vodu za žbukanje, zatvarala pukotine na zidovima, stabilizirala šupljine, radila na rekonstrukciji slikanoga sloja, čak i pozlatu na oltarima. - Učila sam sve to na studiju, a praktično su me pratili i kolege restauratori na terenu - prisjeća se Ivana koja uređuje mrežnu stranicu svoje belečke župe, vodi i Facebook-stranicu, Twitter i Youtube-kanal. Tamo stavlja snimke koncerata iz crkve. Dobro surađuje sa župnikom Milanom Pušecom kojega belečki župljani "dijele" s Konjščinom. Osim toga, Ivana je tajnica župnoga pastoralnoga vijeća, voditeljica čitača, pjeva u crkvenome zboru, a

aktivna je i u belečkome DVD-u. Ranijih godina, dok nije bila COVID-a, na vatrogasnim je veselicama konobarila. Akademsko građanka ne libi se nikakvog posla, a nije joj stran ni onaj na gruntu. Njezina mama, udovica Barica, podrijetlom iz Grtovca u župi Zaječda, živi sa svojim sinom i njegovom obitelji, a Ivana pomaže koliko stigne i može. Inače, jako voli kuhati. Kako ima prijatelje diljem svijeta razmjenjuje recepte, pa ih voli primjenjivati u kuhinji. Njima se, kaže Ivana, najviše sviđaju zagorski štrukli. Ima još dvije strasti, planinarenje i jahanje. Aktivna je u belečkome HPD-u Belec grad, a tu je ljubav naslijedila od pokojnoga oca Franje koji je kao pomorac radio na brodu. Umro je iznenada od srčanoga udara 2006. godine. Bio je jedan od osnivača belečkoga planinarskoga društva. Stoga i ne čudi što se njegova kćer 2014. odvažila penjati na Ande, u Peru.

U gorju Južne Amerike

- Išla sam u veljači, 2014. godine, kada je tamo OK vrijeme. Prvo sam iz Lime išla na jug, treking kod kanjona rijeke Colce dva dana, za prilagodbu na nadmorsku visinu. Krenula sam iz grada Arequipa (2.335 m). Bila sam i na jezeru Titicaca (3.810m), vidjela i Cusco - Machu Piccu i vrh povrh grada Macu Piccumontana (3.061 m). Zatim sam išla u Huascan, gdje se stapaju Cordillera Blanca i Negra. Tamo sam planinarila pet dana na oko 4 000 metara visine, a najviši je uspon bio na glečer Pastoruri (5.250 m). U Čileu sam bila 2016. i od planina pohodila sam Torres de Paine (2.500 m), a kasnije sam proputovala do sjevera, do Atacame (San Pedro de Atacama 2.400m) iz kojeg sam išla naokolo planinariti i posjetiti park s glečerima El Ta-

Viša konzervatorica - restauratorica Ivana o svojoj budućoj profesiji počela je razmišljati kao gimnazijalka. Odlučujuća je bila obnova belečke crkve sv. Marije Snježne

tio na 4.320 m - priča Ivana o svojim južnoameričkim andskim putovanjima. Stigla je i na Kubu, u srpnju 2015., čitajući kako se tamo histoterapijom uspješno liječi psorijaza. Učinila joj je dobro. Što se Ivanina jahanja tiče, to je strast stara dvadeset godina, a počeci su vezani za konje Gorana Klančira u Zlatar Bistrici, no slijedila je dulja stanka. Sada, kad se zaželi, ode na imanje Karla Soića u Ladislavcu i prijateljuje s njegovim lipicanerima, a "zaleti" se i do Budinščine i konja veterinara dr. Dejana Džakule, s kojim se "još prek nišana gledim". I tu Ivaninim aktivnostima nije kraj. Koliko stigne pomogne i belečkome KUD-u. Veseli je uskrсна prošencija koja u Belcu ima gotovo stoljetnu tradiciju. - Na sam Uskrs popodne, u 16 sati, priberemo se svi kod kapele sv. Jurja. Poklonimo se Presvetom, dođu svećenici, djevojke u bjelini, a tri cure nose tronuš, na kojemu je medaljon Bogorodica s Isusom, okičen cvijećem. Na putu prema crkvi sv. Marije Snježne prati nas limena glazba, vatrogasci, KUD-ovci u narodnim nošnjama, dođu i loborski kuburaši, pjeva crkveni zbor i nije to jedina prošencija u belečkome kraju - kaže velika entuzijastkinja i zaljubljenica u rodno belečko podneblje.

Ivana uređuje mrežnu stranicu svoje belečke župe, vodi i Facebook stranicu, Twitter i Youtube kanal. Osim toga, Ivana je tajnica župnoga pastoralnoga vijeća, voditeljica čitača, pjeva u crkvenom zboru, a aktivna je i u belečkome DVD-u te HPD - u. Penjala se na Ande, a posjetila i Kubu

